

נאשם יעיש מצביע על המקום שבו נרקר הסרדה בלי טוף

אבל גם זה לא הרתיע את הגר המבוסס. הוא הבטיח כי יביא את בניו, והם ישמחו לעזור לו לטפל בצעיר.

בערב שימחת-תורה שוב נפגשו השניים בבית-קפה. אטיאס נטפל, כהרגלו, לגרריסט, קילל וצעק. כל יושבי המקום ראו כי הוא שיכור ומטוכן. ויעיש, שרצה מאוד להי מנע מקטטה, יצא מבית-הקפה עם חבריו. אבל אטיאס שבר בקבוק, וכשהשבר החד בידו, התנפל על הצעיר ודקר אותו. רק התערבות החברים הצילה את יעיש מתקופו השיכור, והוא נסע מייד לביתו. הוא אפילו לא טרח להתלונן ב מישטרה, כי ידע מנסיונם של אחרים שאין כל דרך להרתיע את אטיאס.

כאשר היה אטיאס משתכר לא היה דבר שהפחידו או הרתיעו. לא היה גם כל טעם לספר זאת למישטרה. הסיפור לא היה חדש להם. אבל גם השוטרים לא ידעו כיצד לפתור את הבעיה של השרי כור, שהיה מסתובב בשכונה ו מציק לאנשים. אמנם בעבר היו כמה מיקרים שבהם הגישה המיש טרה תביעות נגד אטיאס — על קטטות ואלימות — אולם הוא היה מרצה את עונשו וחוזר מייד לסר רו. כולם ידעו כי המשקה שולט בו. הגבר בן ה-60, שהתגורר ב גפו, רחוק מבני מישפתו, שלא יכלו להימצא בקירבתו, עורר רק רחמים. הוא היה מבלה את ימיו ולילותיו בשיכרות ובהיסטפות ל אנשים.

לכן בחר לו יעיש את הדרך היחידה כדי להימנע מתיגרה ו עימות עם השיכור. הוא נמנע מאז מלשוטט בנסיציונה, כימעט שלא יצא בערבים מפתח ביתו, וחיכה שהשיכור ימצא קורבן אחר ויש כח אותו.

אקדה להגנה עצמית

זרם, מושום מזה, נחרת זיכרו עמוק עמוק בליבו של השיכור. אולי חשב, בעירפולי

ארכה כמה דקות. בינתיים הגיע גם בנו הצעיר של אטיאס, יהו דה, ששמע במרכז העיר, כי אביו הלך לחפש את יעיש. הוא חש למקום בדאגה. כל השלושה מער רבים בפקעת-אדם אחת, שנדחקה ליד מכונית הגרר הגדולה של יעיש.

רצח אטיאס בדם קר. זוהי העביר רה החמורה ביותר בספר החוקים, ועונשו מאסר עולם. השוטרים, תושבי נסיציונה, ש חקרו את הפרשה, ידעו היטב את הרקע. הם הכירו את הנרצח מ היתקלויות קודמות עם המישטרה הציבורי, וידעו כי פגיעתו היתה

יעיש, השתכנע יחד עם התביעה כי האישום המתאים אינו רצח בכוונה-תחילה, אלא הריגה בילי בד. ואמנם התובעת, הלנה ביי לין, המירה את סעיף האישום ב סעיף קל יותר. יש לשער כי גם לה הוקל, כאשר ידעה שהנאשם לא יישלח לכלא, לבלות בו את

הוא היה יכול להיות האבא שלי

ונתתי לו כבוד! אבל אני לא

עץ! כמה אפשר לסבול קללות?"

למשמע הצעקות והרעש יצאה שושנה שקד, אחותו של יעיש, מן הבית. היא ניסתה להסריד בין הניצים, ונתקעה בתווך. לדברי אחיה ראה אותה לפתע ככת-ערור בה, ליד אטיאס וכונו, שפגעו בה, קרעו תליון זהב שהיה על צוואר רה.

כיום לא ברור בדיוק מה קרה ברגעים קריטיים אלה. אך בכוחות אדירים, אולי בגלל הכעס על שני הגברים שהתנפלו על אחותו, הצליח יעיש להשתחרר מידיהם לרגע קט. הוא קפץ לדירתו והר ציא אקדה, שהיה שמור עימו ב רשיון.

יעיש בן ה-26 — מכיר היטב כלי-נשק. הוא שירת בצבא בהנד סה קרבית, והשתתף במילחמת יום-הכיפורים. מקצועו, כנהג גרר שהיה מסתובב הרבה בשטחים, חייב אותו לשאת אקדה להגנה עצמית.

כאשר הנשק בידו, ומולו המענה הקבוע שלו ובנו, הניף יעיש את האקדה כלפי מעלה וירה. היריה

רעה. אולם הפגיעה הישירה בעין, מאקדתו של יעיש, שלא הכחיש את הדבר, קבעה את סעיף האי שום.

אדם * לא נחמד

יה זה מחזה עגום לראות את הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, שלא היה צריך להיות נאשם, כפי שאמרו אפילו אנשי המישטרה, ממתין לגורדינו כי רוצח.

אחד אחר השני עלו העדים, ש סיפרו כי הכירו את הנרצח, ש הטיל חיתתו על תושבי נסיציונה, היה משתכר ומשתולל. בעדויר תיהם לא היה כדי להקל בעונשו של יעיש, אם היה מורשע ברצח. שכן על עבירה זו יש רק עונש חובה אחד — מאסר עולם.

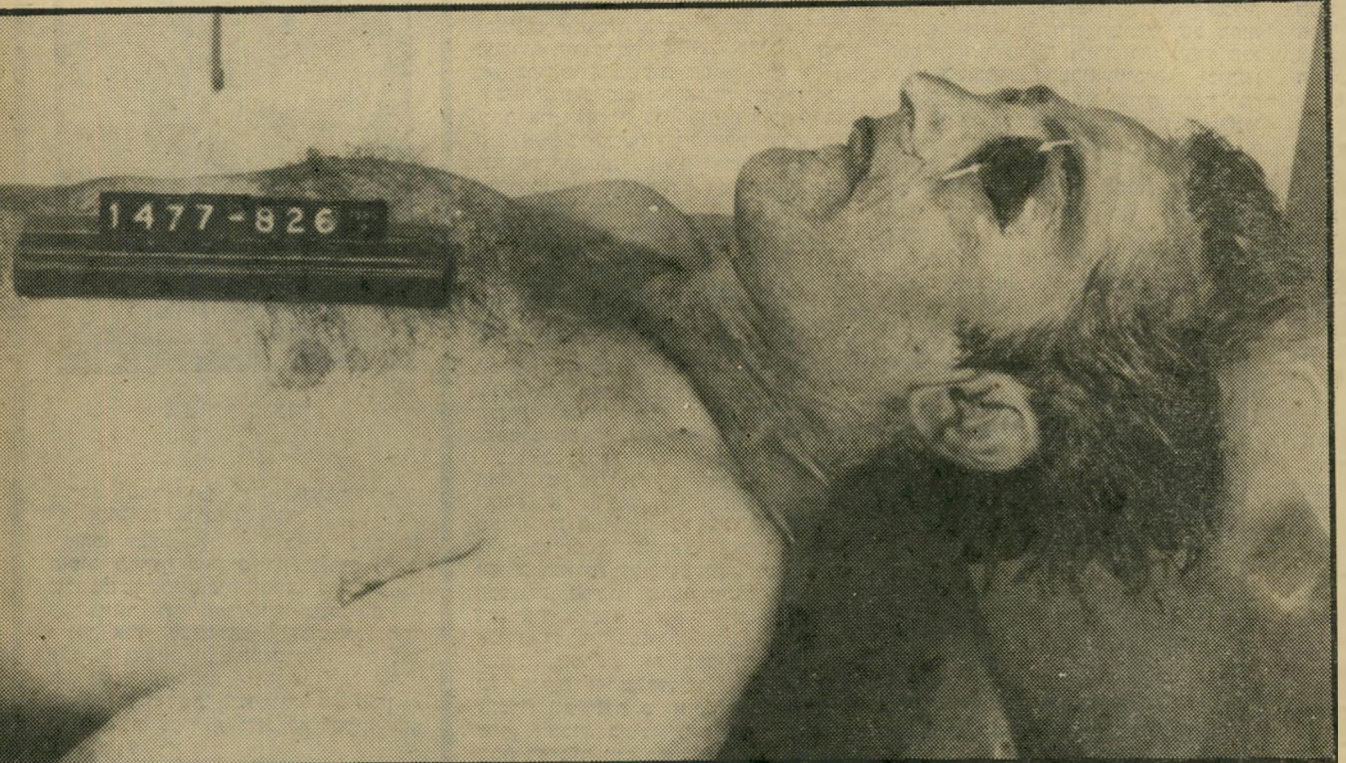
הסניגור חיים קאזיס עשה כמי טב יכולתו. הוא ניסה לשכנע את בית-המישפט כי בעצם לא היה מקום לאישום ברצח. כיוון של יעיש לא היתה כוונה להרוג, כי

שארית חייו, בגלל המיקרה ה אומלל.

כאשר טענה התובעת לעונש, הסבירה לבית-המישפט בעוצמת רגשות, כי חייו של אדם הם קדו שים, ואין איש רשאי לשלול אר תם מזולתו על-ידי גטילת החוק לידיו. ואפילו היה הקורבן, אדם לא נחמד, ואפילו מציק לשכונה, אין חייו זולים יותר, ואינם מות רים משום כך.

הסניגור העלה כדוגמה את מי טב סדרות הטלוויזיה, כדי להדגים מדוע לא היה מרשו ראוי לעונש חמור. אך מרשימות ביותר היו מילותיו של הנאשם עצמו, שאמר: "אם הייתי רוצה לרצוח אותו, מה היה יותר קל מאשר לירות בו את כל שבעת הכדורים שהיו באקדה? אבל אני בן-אדם, לא עץ. כמה אני יכול לסבול שמקללים ומלכלכים אותי ואני שותק?"

השופטים אלישע שיינבוים, יע קב קדמי ואברהם מלול יצאו להתייעצות לגבי העונש, ואפשר להניח כי גם להם היה הדבר קשה ביותר. הם ידעו עד כמה היה ה נאשם אהוב על כל מכריו וידידיו,

גופת הקורבן אטיאס בתצלום המישטרה הכדור נכנס לעין

פגעה ישר בעינו של אטיאס והפי לה אותו ארצה. מהומה השתררה במקום. שכ נים יצאו וועקו לעזרה. יהודה, בנו של המנות, נמלט מהמקום ונטש את גוויית אביו. המישטרה הוועקה ועצרה את יעיש. הוא הועמד לדין בפני בית המישפט המחויי בתל-אביב. בנין

הוא שלף את אקדה רק כדי להפחיד ולגרש את שונאיו, אבל לא כדי להרגם. הנאשם סיפר כי הרים את קנה האקדה כלפי מעלה, כאשר נפלטה ממנו היריה הקט לנית, בלי כוונה. אולם רק אחרי שבית-המישפט ראה את שיתזור המיקרה, שנע ש בווידיאו, ושמע את סיפורו של

ידוע כאדם שקט העוזר לזולת. הדבר התבטא גם במישפט. כאשר לא היה לנאשם די כסף לשכור סניגור, אספו שכניו וחבריו את הסכום הדרוש לשם כך. יעיש נשלח לכלא. לחמש שנות מאסר. בית-המישפט מיצה את סמכותו. האם יש מקום לתנינה? איננה ארין